

Hana Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY

LILLY

SOUKROMÉ PROBLÉMY

LILLY

LILLY

Copyright © 2020 by Hana Repová

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdena Tomášová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3286-9 (pdf)

Hana Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY

LILLY

přeložila Zdena Tomášová

OBSAH

<i>Prolog</i>
<i>Kapitola 1</i>
<i>Kapitola 2</i>
<i>Kapitola 3</i>
<i>Kapitola 4</i>
<i>Kapitola 5</i>
<i>Kapitola 6</i>
<i>Kapitola 7</i>
<i>Kapitola 8</i>
<i>Kapitola 9</i>
<i>Kapitola 10</i>
<i>Kapitola 11</i>
<i>Kapitola 12</i>
<i>Kapitola 13</i>
<i>Kapitola 14</i>
<i>Kapitola 15</i>
<i>Kapitola 16</i>
<i>Kapitola 17</i>
<i>Kapitola 18</i>
<i>Kapitola 19</i>
<i>Kapitola 20</i>
<i>Kapitola 21</i>
<i>Kapitola 22</i>
<i>Kapitola 23</i>
<i>Kapitola 24</i>
<i>Kapitola 25</i>
<i>Kapitola 26</i>
<i>Kapitola 27</i>
<i>Kapitola 28</i>
<i>Kapitola 29</i>
<i>Kapitola 30</i>
<i>Kapitola 31</i>
<i>Kapitola 32</i>
<i>Kapitola 33</i>
<i>Kapitola 34</i>

Kapitola 35

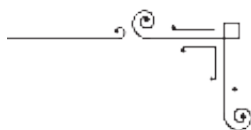
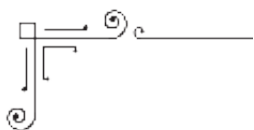
Kapitola 36

Kapitola 37

Kapitola 38

Kapitola 39

Kapitola 40

Jak jednou opustíte rodičovské hnízdo a začnete nový samostatný život, návrat domů je to poslední, na co byste pomysleli. Tedy, pokud váš život probíhá alespoň zčásti tak, jak jste si celé roky jako děti, ovlivněné kýčovitými plakáty svých idolů, vysnili. Ale osud je pes a občas člověka doběhne. V jedné minutě máte pocit absolutní spokojenosti a v následující někdo někde převrhne kostku, která pak spustí ten pověstný dominový efekt, a všechny vaše jistoty se začnou hroutit jako domeček z karet.

Třeba to, že vás rodiče v neděli pozvou na oběd nebo že manželský slib věrnosti jste před oltářem mysleli opravdu vážně či to, že jste rodičovské hnízdo vážně opustili už navždy.

Také Tina žila v této jistotě, avšak pouze do chvíle, kdy jí kdosi po telefonu necitlivě oznámil, že její rodiče tragicky zahynuli v horách. Dva roky, stejně jako její sourozenci, strkala neustále hlavu do písku a odmítala si připustit skutečnost, že Žlutý dům, v němž vyrůstali, na ně stále čeká.

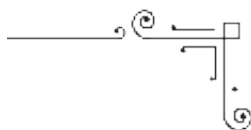
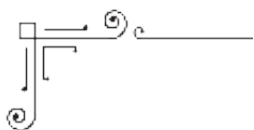
A on čekal. Věděl, že jeho čas jednou přijde. Až poté, co Tina ve svém manželství zakopla, zjistila, že ta bajka o vrabci, který spadne do trusu, je opravdu pravdivá. Ne každý, kdo tě pošpiní,

je totiž tvůj nepřítel a ne každý, kdo ti z té šlamastiky pomůže, je tvůj přítel. Naštěstí však existuje ještě jedno přísloví, které je stejně moudré, a to praví:

Ne každý, kdo bloudí, je ztracený.

Návrat domů jí však, stejně jako jejím třem sourozencům, ukázal, že tento příběh se začal psát už před lety, a to právě zde, u stromů na zahradě domu, které otec zasadil po jejich narození. Ty stromy dodnes nesou jejich jména. Ano, občas je nutné se vrátit na začátek, aby se člověk pohnul dál. Tinin příběh už téměř skončil, ale ten Lillyin teprve začíná...

Mladá žena v uniformě letušky vystoupila z taxíku před domem rodičů, do kterého se před několika měsíci víceméně proti své vůli přestěhovala. Po smrti rodičů se mu, stejně jako její sourozenci, vyhýbala, ale jen do té doby, než je Sebastián, starší ze dvou bratrů, seznámil s krutou skutečností a dal jim ultimátum. Dům se totiž musí buď prodat, nebo se všichni čtyři musí nastěhovat zpátky, aby tím, že se budou spolupodílet na nákladech, dokázali utáhnout splátky hypotéky a zaplatit nutné opravy. Zvedla oči a sledovala dva pokrývače, kteří pracovali na střeše. No super! A to doufala, že si po náročných dnech v práci konečně užije trochu klidu. Na nohou ji držela už jen pouhá myšlenka na mini balení Nutelly, kterou si koupila v letištním bufetu. Nutella byla jejím lékem takřka na všechno... únavu, nešťastnou lásku i na nevysvětlitelné návaly strachu, kterými trpěla od smrti rodičů a nikomu o nich neřekla. Když jí bylo nejhůř, zašila se někde se lžičkou a svou milovanou Nutellou. Zavřela oči, snila a bojovala proti strachu. Ten teď měla o svého staršího bratra. Sebastián krátce po jejich sestěhování někam zmizel a nechal jim na krku opravy domu. Naštěstí už ale zase byli čtyři, protože se k nim

opět připojil švagr Adam. Poté, co se jejich manželství s Tinou ocitlo v troskách, povstali jako Phoenix z popela a svému vztahu vybojovali druhou šanci. A nikdo jim to nepřál víc než právě ona.

Nasála do plic vůni, která ji obklopovala. Směs těžké vůně šeríku z máminy zahrady a grilovaného masa linoucí se od sousedů. Pokud by se pohoda měla vyjádřit vůní, vypadalo by to podle ní přesně takto. Pečené maso jí připomnělo, že má hlad. Vyšla pár schodů od branky ke vchodovým dveřím a jakmile je otevřela, i tady hned po prvních krocích ucítila vůni připravovaného jídla. Dobrá, musí přiznat, že bydlet společně se sourozenci má i své výhody. Hladová jako básník a unavená po desetihodinovém zámořském letu sotva stála na nohou. S pocitem slasti si konečně vyzula nepohodlné lodičky, které byly aerolinkami předepsanou obuví k uniformě, a odstrčila je do kouta. Uklidí je později.

„Ahoj,“ prohodila ve dveřích kuchyně.

Adam porcoval na pracovní desce kuchyňské linky kuře a Tina něco míchala u sporáku.

„Ahoj. Jaký byl let?“ Švagr dal kousky kuřete do mísy a zvědavě se na Lilly otočil.

„Otřesný,“ zakvílela a na moment se opřela o rám dveří.

„Turbulence?“ vložila se do rozhovoru Tina.

„To taky, ale nic mimořádného. Víc mě zaměstnávala první třída a nějaká rodina s nevychovanými rozmazlenými dětmi a nervózní a věčně nespokojenou ženskou. Ubrousky na ruce jí byly málo vlhké, kuře suché, šampaňské málo studené a sedadlo nepohodlné. Každou čtvrt hodinu na mě zvonila kvůli nějaké prkotině, zatímco v ekonomické třídě nám v průběhu letu málem zkolabovala osmdesátiletá paní.“

„No teda, tak to ty tři dny, co máš teď volno, určitě oceníš.“

„To si piš! Budu jen spát, číst si a lenořit.“

„Uvidíme, jestli dokážeš při tom mumraji na střeše vůbec zamhouřit oči.“

Adam ukázal nožem, který držel v ruce, do stropu. „Naštěstí s koupelnou jsou už hotoví.“

„Myslím, že usnu i vedle zapnuté sbíječky. Opravdu... Sebastián se neozval?“

Tina zvažněla.

„Ne. Mobil má vypnutý a ani na sociálních sítích si mé zprávy nepřečetl.“

Lilly přešla ke kuchyňské lince a co možná nejnenápadněji vytáhla ze šuplete lžičku. S nevinným pohledem à la hrozně mě zajímá, co se to tady vaří, ji nechala vklouznout do kapsy uniformy.

„Myslíš, že se mu něco stalo?“ Úzkosti v jejím hlase, když se znovu otočila k Tině, se nedalo si nevšimnout.

„Ale nic se mu nestalo! Co by se mu mělo stát?“ Adam se rozohnil a mával při tom nebezpečně nožem. „Chlap zkrátka občas potřebuje vypnout. To je všechno. Nemaľujte čerta na zeď, ženské bláznivé!“

„Ale už se neozval víc než tři týdny,“ namítla Lilly.

„V dopise, který vám tady nechal, přece jasně napsal, že se o něj nemáte bát. Tři týdny, to nic není.“

„I tak ale doufám, že už se brzy ozve,“ prohodila Lilly a otočila se k odchodu. „Jdu si lehnout...“

„Lilly?“ Tina zeslabila plamen plynového sporáku a přistoupila k ní blíž. „Předevčím tě tu hledal nějaký chlap.“

„Mě?“

„Ano. Neznám ho, ale myslela jsem, že by to mohl být ten... však víš, jak jsi mi o něm nedávno říkala, že nemá zájem. Možná ho přece jen má...“ Povzbudivě se na ni usmála a stiskla jí rameno.

„Kdepak, ten to určitě nebyl. Ani neví, kde bydlím, ale... ten, co tu byl, nenechal mi nějaký vzkaz?“

„Ne, i když jsem se ho ptala, jestli ti mám něco vyřídit, ptala jsem se i na jeho jméno, ale odmítl mi cokoli říct. Jen se zeptal, kdy se vrátíš a že se znovu zastaví. Kdyby přišel, mám tě vzbudit?“

„Jasně. Pokud je to důležité, tak ať je to co nejdřív vyřízené, a pokud ne... pošlu ho k čertu.“

Večer Tina znovu zkontrolovala, zda si už Sebastián přečetl její zprávy na sociálních sítích, ale nic. Zase byla zklamaná. Od chvíle, kdy odešel, jako by se po něm slehla zem. V dopise, který jim zanechal, psal, že potřebuje být sám, a požádal Adama, aby se nastěhoval do jejich domu a dohlédl na opravy. Tina měla strach. Basti, jak mu od malička říkala, dosud nikdy nepotřeboval být sám. Vždy se dokázal se všemi změnami vypořádat mnohem rychleji než ostatní. I jako fotograf dokázal odvést nejlepší práci právě ve chvíli, kdy byl pod tlakem. Smrt rodičů a nedávné šokující zjištění, že muž, o kterém si celé roky myslel, že je jeho otec, jím ve skutečnosti nebyl, mu ale zasadilo těžkou ránu. Zasáhlo ho to možná víc, než si všichni uvědomovali. Kdo to totiž nezažil na vlastní kůži, neumí si asi ani představit, jaké to je, ztratit z minuty na minutu vlastní identitu, kořeny a původ.

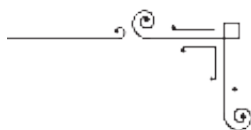
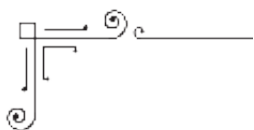
Tina se v duchu na matku tak trochu hněvala. Neměl se to dozvědět takto, po letech. Měli mu to říct už dávno, odpovědět na všechny jeho otázky a odstranit jeho pochybnosti. Nebo si matka to tajemství měla vzít do hrobu. Na rozdíl od Sebastiána však Tina celou tuto situaci prožívala s odstupem. Chápala, že se hněval na otce, který mu vše zamlčel a nedovolil ani matce, aby mu to prozradila. Tina ale otci rozuměla. Věděla, že nechtěl, aby Sebastián trpěl, ztratil své kořeny a pevné místo prvorozeného

syna v rodině. Vždyť právě otec, který měl komplikovanou rodinnou minulost, jež byla nedílnou součástí „kroniky“ Žlutého domu, věděl nejlépe, jak důležité jsou kořeny v životě každého člověka. Občas přijdou vichřice v podobě problémů a ran osudu, a pak je to právě rodina, kdo musí vystavět obranný val. Přesně tak, jak to bylo před nedávnem s ní. Všichni ji podrželi. Dokonce i ten větroplach Denis ji často povzbuzoval a tvrdil, že se její manželství s Adamem dá znovu do pořádku, a to i v době, kdy už sama ztrácela naději. Sebastiánovy kořeny byly zpřetrhány. A aby toho nebylo málo, tak i žena, kterou měl rád, ho obvinila ze smrti svého otce. Tina tušila, že právě to nařčení zasadilo Sebastiánově psychice poslední ránu. Nejraději by vstala a vydala se za Emmou, aby jí řekla, co si o ní myslí. Jak jen mohla Sebastiánovi obvinít! Vždyť to byl právě on, kdo ji miloval a snažil se ji po celou dobu chránit.

Nikdy nepochopila, proč měl Basti slabost právě pro toto děvče, ale čím dál víc byla přesvědčená o tom, že si jeho lásku a ochranu nezasloužila. Tina svého bratra milovala a bolelo ji, že dostal v poslední době od života tolik kopanců. Ale koneckonců, každý ze čtyř sourozenců si nesl svůj kříž. Tinino manželství s Adamem téměř ztroskotalo na útesu její nevěry, Lilly byla nešťastně zamilovaná a Denis...

S tím se v poslední době také něco dělo, protože se choval jako utržený ze řetězu. Bylo možné, že ztráta rodičů zasáhla nejvíce právě Denise? Byl máminým miláčkem, i když ona to nikdy nahlas nepřipustila a vehementně tvrdila, že své děti miluje stejně. Ale všichni to věděli. Sebastián byl, jaká to ironie, miláčkem otce a Denis máminým. S Lilly to obě věděly, ale nikdy proti tomu nebojovaly. Matky milují syny a otec... když se nad tím teď zamyslela, byla přesvědčená o tom, že otec měl Sebastiánovi nejraději

jen proto, aby mu vynahradil lásku jeho vlastního otce. Všechny jeho děti byly milované, a tak dělal všechno pro to, aby to tak cítil i „nevlastní“ Sebastián. Chvilku přemýšlela, zda jim tyto rány neposílají rodiče odněkud shora, aby je zocelili a připravili na další život, ale pak jen potřásla hlavou a všechny ty pošetilé myšlenky zahnala.

Tina vstala, nalila si sklenku vína, potom vyměnila vodu ve váze s kyticí šeříku, který ráno nařezala v mámině zahradě, a vrátila se zpět ke svému notebooku. Věděla, že by si měla projít ještě nějaké podklady do práce, ale její myšlenky neustále zabíhaly k sourozencům. Dokážou zůstat pohromadě? Dokážou i po smrti rodičů držet spolu a být oporou jeden druhému? Do podvědomí se jí vtíral nepříjemný pocit, že ve vztahu k Sebastiánovi selhala. Možná ji potřeboval nejvíc a ona ho nechala odejít. Nepochopila, jak velmi ho události s máminým dopisem a Emminým obviněním vzaly, protože byla zaslepená vlastními problémy. Sama si uvědomila teprve nedávno, jak moc pro ni sourozenci znamenají. Poté, co se provalila její nevěra a Adam začal skloňovat slovo rozvod, ztratila pevnou půdu pod nohama. A nebýt Sebastiána... Nechtěla si ani představit, jak by to celé dopadlo. A právě proto teď měla výčitky. Karta se obrátila a nyní potřeboval zase on ji.

I když se vlastně nedalo tak úplně říct, že by její manželská krize byla zažehnaná. Nebyla, a to i přesto, že jí Adam slíbil druhou šanci. Bydleli sice pod jednou střechou, ale chodili kolem sebe po špičkách. Od té chvíle, co jí řekl, že to s ní chce ještě zkusit,

spolu ještě nespali. Chápala, že potřeboval čas. Když po příchodu do Žlutého domu navrhl, že se napřed raději nastěhuje do Sebastiánova pokoje a půjdou na to pomalu, protože nechce nic uspěchat, souhlasila. Byla vlastně ráda, že když museli jejich vlastní dům prodat, přišel bydlet sem, a to v neposlední řadě i proto, že nevěděla, jak by si s opravami domu, které začaly probíhat hned další týden, bez jeho pomoci poradila. Bylo na tom i něco pozitivního. Díky úloze, kterou Adam při renovaci zastával, se cítil potřebnější a oba pak měli možnost začít téměř každý rozhovor záležitostmi týkajícími se renovace. A tak si povídali o řemeslnících a stavebních plánech a jen velmi pomalu se dostávali k tématům osobním. Adam kontroloval účty, řemeslníky, materiál a jak jen to bylo možné, sám přiložil ruku k dílu. Cítila, že se tak snaží zmírnit svou vinu na tom, že přišli o vlastní dům. Možná to nevěděl, ale Tina se s touto ztrátou vyrovnávala mnohem lépe, než sama očekávala, a to hlavně proto, že sice ztratila domov, ale nějakým zázrakem se jí podařilo si udržet manžela. Její život nebyl ten neskutečně krásný dům, ale on. Adam. Doufala, že ho o tom časem přesvědčí.

Jako by ho svými myšlenkami přivolala, objevil se ve dveřích obývacího pokoje, kde v mámině houpacím křesle seděla s notebookem na klíně.

„Jdu ještě ven,“ prohodil a odešel.

Už několik týdnů ta samá slova. Jdu ven. To bylo všechno. Tak ráda by se zeptala kam, ale neodvážila se. Pokud on sám nemá potřebu se s ní o to podělit, nemělo smysl se ptát. Tušil i on, že to nejtěžší je ještě čeká? Měli si znovu víc povídat, a především opět obnovit vzájemnou důvěru. Schovaná za záclonou pozorovala, jak nasedl do auta a odjel. Ve vzduchu zůstal jen závan jeho nové kolínské. Všimla si, že si v posledních dnech neustále obnovoval

šatník a začal používat i jinou vůni než tu, kterou měl už roky oblíbenou. Bylo to divné, protože od chvíle, kdy se poznali, používal vždy tentýž parfém. Teď ho však zřejmě něco nebo někdo inspiroval k tomu, aby to změnil. U srdce ji bodl osten žárlivosti. Jen doufala, že jí nevěru nehodlá oplatit stejnou mincí. Už jen při pomýšlení, že by mohl jít za nějakou ženou, ji zamrazilo.

Z pochmurných myšlenek ji vytrhly loudavé kroky a do obýváku vzápětí vešla Lilly.

„Naliješ mi taky skleničku vína?“ kývla směrem k její stále ještě nedotknuté sklence.

„Jedině když něco sníš. Nemůžeš pít na prázdný žaludek.“

„Přesně tak by to řekla mamka,“ řekla Lilly a rozesmutnila se.

„Jo, já vím, že už mluvím jak ona.“

Tina nandala na talíř porci stále ještě teplého pečeného kuřete.

Lilly si talíř přitáhla k sobě a pustila se do jídla.

„Hm... je to fantastické. I když takhle pozdě bych už jíst neměla. Zase jsem přibrala a uniforma mi sedí už jen tak tak. Při nejbližším letu si kolegyně za mými zády zase budou vyměňovat výmluvné pohledy a obracet oči v sloup. Na posledním mítinku vedle mě seděla naše šéfová, a když jsem si nalila kávu, tak cukr a smetanu odsunula stranou. Bylo to neskutečně trapné. Cítila jsem se, jako by mi dala pohlavek.“

„Prosím tě! Vážíš tak akorát. Co by ještě chtěli? Já jsem nikdy nechápala, jak tě ta práce může bavit. Diktují ti, kolik máš vážit, jaké nosit oblečení, jaký můžeš mít odstín rtěnky, výšku podpatků, a dokonce i účes. Nechybí ti trocha svobody?“

Lilly jen pokrčila rameny a dále si vychutnávala jídlo.

I přes ta chlácholivá slova ji však Tina pozorně sledovala. Zvýšený apetit u Lilly znamenal, že na tom psychicky nebyla nejlíp. I přes své vlastní starosti Tině neuniklo, že od chvíle, co Sebastián

odešel, jedla Lilly podstatně víc. A čím častěji se na něj ptala, tím víc se v odpadkovém koši objevovala prázdná mini balení Nutelly. Tina věděla, že jí Sebastián chybí, a hlavně že se o něj bojí. Od smrti rodičů si na Lillyině chování všimla výrazných změn. Nedokázala svůj strach lépe zpracovat a zaháněla ho jídlem. I přesto, že měla stále pěknou postavu, přibrala za ty dva roky pár kilo a postava se jí postupně měnila. Tinu vůbec neznepokojovala ta kila, která se na sestru nalepila. Stále nebyla boubelka, jen se zaoblila na těch správných místech. To, co ji znepokojovalo mnohem víc, bylo, že nedokázala odhadnout, jak na tom teď Lilly psychicky opravdu je.

Vchodové dveře se otevřely a hlasitě zabouchly. Denis! Za moment zpoza rohu vykoukla jeho hlava.

„Čau. Lilly, ty jsi doma? Právě jsem u branky potkal nějakého chlápka, který tě hledal, ale já mu řekl, že jsi v New Yorku.“

Lilly vyskočila a pospíchala k oknu ve snaze tajemného návštěvníka ještě zahlédnout, ale ulice už byla prázdná.

„Jak vypadal?“ zeptala se Tina místo Lilly.

„Normálně. Asi tak starý jako já, o něco menší, krátké tmavé vlasy, brýle, křivé nohy.“

„Jméno ti neřekl? A proč ji hledá?“ Tina ho zasypala otázkami.

Denis jen zavrtěl hlavou a napustil si sklenku vody, kterou na jeden zátah vypil.

„No super. Kdybys byl častěji doma, tak bys věděl, že Lilly je už dávno z New Yorku zpět. A jen tak mimochodem, zase jsi nezaplátil svou část nájmu.“

Denis třískl sklenkou na kuchyňskou linku.

„Ježíši! Už i ty? Jen do mě přestal rýpat Sebastián, tak musíš začít ty?“ Otočil se a odcházel do patra.

„Ano, musím,“ křičela za ním. „Nemysli si, že my budeme platit a ty tady budeš bydlet jako v hotelu a chodit se sem vyspat, aniž by se ti uráčilo podílet se na nájmu. Že tady není Sebastián, neznamená, že se tě to netýká. A laskavě uklid' tu skleničku do myčky, nejsem tvá služka!“

Denis už z poschodí cosi zamumlal a zabouchl dveře svého pokoje.

„Proč jsi dnes tak podrážděná?“ prohodila Lilly.

„Štve mě, že si sem ten kluk chodí jako do holubníku a ani ho nenapadne, aby se zeptal Adama, jestli s něčím nepotřebuje pomoci.“

„Aha, takže jde o Adama?“ Lilly odsunula prázdný talíř, ubrouskem si utřela ze rtů zbytek rajčatovo-sýrové omáčky a pak si dala vydatný hlt vína z Tininy sklenky.

Ta mlčky odklidila její talíř a Denisovu sklenku do myčky a vrátila se s druhou skleničkou a lahví vína k Lilly.

„Někam chodí...“

„Kdo? Adam?“

Tina smutně přikývla.

„Večer zmizí a jen mi řekne, že jde ven. A změnil parfém a styl oblékání. A tak luxusní boty, jaké si teď koupil, nikdy neměl. Sledovala jsem, jak si je leští... Zjevně chce na někoho udělat dojem.“

„Ptala ses ho, kam chodí?“

Tina zavrtěla hlavou.

„Proč?“

„Nechci se chovat jako stíhačka, hlavně po tom, co jsem mu vyvedla.“

Lilly přikývla. „V tom tě chápu, ale když tě to tak moc žere, měla bys to alespoň zkusit.“

„A co žere tebe?“ Tina jí vrátila její otázku, protože doufala, že ji Lilly na moment odpoutá od myšlenek na Adama.

„Co žere mě?“ Lilly se znovu napila vína a nechápavě na Tinu pohlédla.

„Co je s tím chlapem, kvůli kterému se zase užíráš ty? A co je s tím, který tě tak vytrvale hledá? Anebo je to jeden a ten samý?“

„Ne, určitě to není jeden a ten samý. Už jsem ti říkala, že na něj musím zapomenout, a ty to udělej taky. Nechci, abys mi ho pořád připomínala...“

„Copak nevidíš, že je ze mě kvůli Adamovým tajemným večerním výletům jen klubko nervů? Buď ke své sestře trochu showvívavější a přiveď ji na jiné myšlenky!“

„Ale když ono není o čem povídat. Vážně.“

Tina nasadila výraz, díky kterému Lilly okamžitě pochopila, že musí její zvědavost ukojit alespoň něčím, jinak si to bude její sestra pamatovat a pak jí to vrátí v té absolutně nejnevhodnější chvíli. Tuto její taktiku si dobře pamatovala z dětství. Málem by na to už zapomněla, ale návrat do Žlutého domu jí vytahoval na povrch nejrůznější vzpomínky.

„Tak tedy dobře... Co chceš vědět?“

„Všechno!“

„No ty jsi teda skromná... Pracuje na letišti. Přepravuje kufry. Patří tedy k zaměstnancům nějaké pracovní agentury. Víš, jaké tam berou lidi... Bez perspektivy. Nemusí umět téměř nic, jen zdvihát těžké kufry. Už to samo o sobě mluví za všechno. Potkávám ho dost často, hlavně při odpoledních a večerních příletech, buď když přiváží, nebo odváží náklad. Občas řídí i mikrobus, který přepravuje pasažéry mezi letadlem a halou. Je na něm něco... já ti nevím. Jasně, je to fešák. Vysoký, snědý, široká ramena, výrazný nos, ostře řezaná čelist... Dokonce i hlavu má

pěknou. Fakt. Víš, co tím myslím. Takovou, že na ní vynikne dobrý střih vlasů. Zkrátka... hormony mi začnou šílet pokaždé, když ho vidím. Ale není to jen o vzhledu. Párkrát jsem ho zahlédla, jak přijel do práce na motorce, a jednou či dvakrát jsem ho potkala v bufetu. Jedl hot dog a četl tam nějakou starou ošuntělou knížku. Je to samotář. Nebo podivín. Asi obojí. Vždycky sedí v koutě, jako by se schválně skrýval před pohledy lidí. Vyzařuje z něj jakási nepřístupnost. A pokaždé, když se k němu přiblížím, mě odhání jak dotěrnou mouchu. Nevím, k čertu, co mě na něm tak fascinuje, ale nemůžu na něj zapomenout. Minulý týden se to v Barceloně hemžilo pěknými chlapy. Fakt! Byl tam nějaký mezinárodní festival a na každém kroku jsem viděla takový kus chlapa, že bych normálně šla do kolen, ale já jsem měla před očima jen jeho.“

„Asi je to jen tvoje ego. Chlapi na tebe vždycky letěli a to, že se najednou objevil jeden, který o tebe nemá zájem, nedokážeš jen tak lehce strávit.“

„Možná máš pravdu. Snažila jsem se ho vypudit z mysli, ale nejde to. Zažila jsi to někdy? Já nevím. Něco mě k němu neuvěřitelně přitahuje. Nikdy jsem na řeči o chemii mezi lidmi nevěřila, ale asi budu muset začít. Když usínám, často na něj, aniž bych chtěla, myslím. A pak mám ještě špatné svědomí kvůli tomu, že neusínám s myšlenkou na mámu a tátu, ale na cizího chlapa. Ale je to už tak dávno, co se v mém životě stalo něco pěkného...“

Tině se sevřelo srdce. Natáhla se k Lilly a pevně ji objala.

„Máma s tátou vědí, že je nikdy nepřestaneš milovat, ať už jsou teď kdekoliv.“

Lilly spolkla slzy a smutně přikývla.

Po chvíli se přesunuly na gauč a Lilly si položila hlavu Tině do klína. Ta jí svými hebkými prsty pročesávala husté silné vlasy a snažila se ji uklidnit. Rodina je pořád tady. I přesto, že už kvůli jedné jediné nešťastné události ztratili oba rodiče. Teď ale hrozilo, že by mohli na jiné cestě přijít také o Sebastiána. Lilly s Denisem byli dvojčata a až dosud k sobě měli nejbliž, ale teď to bylo všechno nějaké divné. Tina moc dobře věděla, že se Lilly už několikrát pokusila k němu dostat blíž a zjistit, co se s ním děje, ale ani jí se to nepodařilo, a to už bylo co říct.

Tina dala své věci do pračky a otevřela prádelní koš, aby zkontrolovala, zda je tam nějaké tmavé oblečení, které by mohla vyprat spolu se svými legínami a několika tričky. Nahoře ležela Adamova nová černá košile. Viděla ho, když v ní včera večer odcházel. Opatrně k ní přivoněla a modlila se, aby neucítila sladký parfém jiné ženy. Nic, jen nová vůně jejího manžela. Ulehčeně ji hodila do pračky a zavrtěla nad svým počínáním hlavou. Asi jí opravdu přeskočilo. Nikdy na Adama nežárlila tak, aby se snížila k něčemu takovému, a teď s tím rozhodně začínat nebude. Jen jí vadilo, že sice slíbil, že jí dá druhou šanci, ale moc pro to zatím neudělal. Málo s ní mluvil a stále spal ve vedlejším pokoji. Jak mohli za takových podmínek svůj vztah napravit? Copak nechápal, jak strašně jí chyběl, když se v noci vzbudila a věděla, že je tam někde za stěnou a ona necítí jeho teplo? Už několikrát jí napadlo, zda to s tou druhou šancí myslel opravdu vážně. Možná to řekl jen ve slabé chvíli a teď neví, jak z toho vycouvat.

Vrátila se ze sklepa do přízemí a zamířila do kuchyně, aby si udělala rychlou snídani a kávu. Předtím, než se to všechno semlelo, snídávala v kanceláři, většinou s kolegy. Ale poté, co nastoupila

místo Martina na vedoucí místo, už to nebylo vhodné. Rozhodně nechtěla vypadat namyšleně, ale věděla, že by to nebylo tak upřímné jako kdysi. Její kolegové by si totiž dávali pozor na každé slůvko, které v její přítomnosti vysloví. Musela si upřímně přiznat, že společné nenucené snídaně s jejím týmem jsou jednou z věcí, kterých se zkrátka musí vzdát.

Chvilku před otevřenou ledničkou přemýšlela nad variantami svého snídaňového menu a pak si vzala celozrnný chléb, sýr, šunku a zeleninu. S plnými rukama zabouchla loktem dveře a jen co se otočila, stála tváří v tvář Adamovi. S leknutím vykřikla.

„Zbláznil ses? Strašně jsem se lekla.“

„To je dobře.“

„Přeskočilo ti?“ obořila se na něj a dala jídlo na stůl.

Adam přešel ke kávovaru, vytáhl z linky dva hrníčky a spustil.

„Já nevím, řekni mi to ty. Stále přemýšlím, co jsem v průběhu našeho manželství udělal špatně.“

„No, rozhodně jsem se tě nebála a ani teď s tím nemíním začínat, ale je pravda, že jsi občas mohl být trochu... tvrdší.“

„Tvrdší?“ Nevěřicně na ni civěl.

Opřela se o stůl a pozorovala ho, protože pochopila, že tato nevinná věta vede k důležitému rozhovoru o kvalitě jejich manželství.

„Nevím, jak lépe bych ti to vysvětlila, ale... Ženám se líbí, když je muž občas, já vážně nevím, jak najít to správné slovo. Dominantní? Ne, spíš bych řekla neúprosný.“

Adam na ni dál překvapeně hleděl.

„To myslíš fakt vážně? Opravdu mi vyčítáš, že jsem byl k tobě příliš ohleduplný?“

Byla si vědoma toho, jak hloupě to zní, ale nemohla si pomoci.

„Adame, jedině upřímnost nás dokáže posunout dál a po tolika společných letech ti to dlužím. Zkrátka, nepokládám za správné, že ses mi snažil ve všem vyhovět.“

Pokrčila rameny. Znělo to sice hloupě, ale bylo to tak.

Adam jí nešetrně vytrhl chléb z ruky. Vzal si dva krajíce, hodil na ně šunku a sýr a odešel.

„Tobě fakt přeskočilo!“ slyšela ho ještě syknout z chodby. Hlavou jí bleskla myšlenka, že ji teď buď lépe pochopí, nebo začne ještě víc nenávidět.